

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice števil. 16. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inserati: šeststopenjska petiti-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Velja za Ljubljano v upravnisti: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 60 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom velja mesečno 9 kr. več. Po pošti velja za celo leto 10 gld., za pol leta 5 gld., za četrt leta 2 gld. 60 kr. in za jeden mesec 86 kr.

Štev. 138.

V Ljubljani v soboto, 20. junija 1885.

Tečaj II.

Shod levičarjev.

Na kresno nedeljo tedaj, 21. junija, zbrali se bodo levičarji na Dunaji, da se dogovoré o svoji organizaciji v državnem zboru. Povabljeni so vsi bivši levičarski poslanci, kateri so z nova bili izvoljeni pri zadnjih volitvah, poleg njih vsi oni, kateri so prodrli na podlagi nemško-narodnega programa. Ne treba beliti si glave, da poizvemo pravi namen levičarskega shoda. Nikjer sicer ni bil razglašen, a vender je tako očividno, kakor da bi ga z velikimi plakati bili objavili na uličnih vogalih. Skrajno levičarsko krilo, namreč one vrline, katerim Knotz zapoveduje, in koje so sedaj v osebi glasovitega Pickerta prejele svojega najvišjega poveljnika, z njimi vred posamezni vročerkvni novinci, izvoljeni v planinskih pokrajinah, kakor dr. Ausserer, Steinwender, Pernstorfer in drugi, ne marajo več marširati pod razdrapano in oguljeno levičarsko zastavo, tudi stare koračnice jim ne ugajajo več, in celó nezadovoljni so z mršavim novinarskim spremstvom — vsled tega hočejo ustanoviti svoj poseben nemški klub, omisliti si želé nova bandera ter pri svoji vojaški godbi uvesti ono „schärfere Tonart“, katera se uže tako blagodejno razlega na Severnem Českem. Ni čuda tedaj, da vse vré po velikem levičarskem ognjišču. Glavno glasilo nemških liberalcev jadikuje, kakor nekdanji Izraelci ob babilonskih potokih; dan za dnevom pošilja „N. fr. Presse“ elegične članke, polne državniške modrosti, med grešni svet, dokazujoč, da je cepljenje nemško-liberalnih sil velika nevarnost za vso opozicijo, ter da si bodeta sovraženi Slovan in konservativni Nemec v pest smejala vsled nespretnosti onih doktrinarjev in čestilakomnežev, kateri sedaj slogo rušijo v nemškem taboru. Nobene dvojbe, da se bode baš na levičarskem shodu

21. junija poskušalo, preprečiti razdor v lastni stranki, zadušiti vse centrifugalne težnje ter razne modre glave zopet, vsaj navidezno, pod en klobuk spraviti. Vprašanje se utegne rešiti, ali se bode opozicija v prihodnji zbornici zopet prikazala v podobi jedne same velike stranke, ali pa bode šla narazen, ter mestu nje bodo stopile razne več ali manj med seboj oddaljene ali sorodne frakcije?

V kolikor smo mi poučeni o mnenji merodajnih levičarskih krogov, ohranila se bode bržkone vsaj za nekoliko časa navidezna sloga med našimi protivniki. Jeden velik klub utegne združiti tudi v bodočem zasedanju levičarska krdela. Toda drugo lice bode kazal nego njegov prednik! Prvo besedo v njem bodo imeli oni nemški poslanci, kateri se postavljajo na izključno nemško narodno stališče. Njih nazori nadkriljujejo mnenje zmernejših elementov. To se razvidi uže iz tega, da zámán iščeš na vabilu k levičarskemu shodu podpise dveh dosedanjih voditeljev, Chlumeckega in Tomaszcuka. Za te možake nima več mesta v generalnem štabu protivne nam armade, daleč nazaj so jih potisnili pristaši odločne nemško-narodne ideje. Pač čitamo še Herbstovo ime na dotičnem oklici, toda sivolasi voditelj prejšnje „ustavoverne“ stranke, kateri je na svoje stare dni na Nižje-Avstrijskem moral iskati si mandata, kojega je izgubil med českimi Nemci, uže z davna nima več krmila v svojih rokah, in na njegovo mesto stopil je častilakomni Plener, kateri sedaj faktično zapoveduje med levičarji. Združili tedaj se bodo, *pro forma* vsaj, dejansko pa se bodo klanjali starejši, previdnejši politiki turbulentnim mlajšim zagovornikom „der schärferen Tonart“, *Sacrificio del intelletto* pri vseh levičarskih poslancih, kateri se še ozirajo na avstrijsko državno idejo, to je mirovni pogoj, vsled katerega

se bode ohranila vnianja sloga med našimi nasprotniki.

Kaj pak je storiti avtonomistični večini sovrážniku nasproti, kateri bode ravnokar v novič uredil svoje bojne rajde? Levica sama dala nam je migljaj, in slepi bi morali biti, ako ga ne razumemo. Pozitivnega programa levičarji nimajo, jedini so med seboj le v jednom oziru, v skupnem sovražstvu proti Taaffejevi sistemi: Proč s Taaffejem! to je njih bojni klic, temu gáslu na ljubo žrtvujejo vse svoje posamezne težnje in srčne želje. Uže iz tega se razvidi, da se mora prijateljsko razmerje med Taaffejevo vlado in državnozborsko večino ojačiti v isti meri, v kateri se množé sovražni napadi na tega državnika ter na temeljna načela njegove politike. In to nam mora biti vodilo za bodočnost! Jedinakih neljubih prizorov, kakor smo jih doživeli koncem minulega zasedanja, ko so posamezni poslanci na desnici se kujati začeli o priliki duhovenske kongruie in pristojbinske novele, pri vprašanji Severne železnice in galiških vodá, jednaki prizorov ne smemo več doživeti — sicer bode brezobzirna levica takoj se okoristila po naših taktičnih napakah. Ministerstvo se bode tem ložje oziralo na naše narodne in gospodarstvene težnje, čem ljuteje ga bode napadala manjšina in čem zanesljivejše podpore najde pri desnici. Ne zibajmo se v zapeljivih iluzijah gledé slabosti protivnikove in utrjenosti naših pozicij! Istina je, da je levica okolo 20 sedežev izgubila pri zadnjih volitvah. Ali ta izguba je nadomeščena vsled tega, ker se je v istem razmerji pomnožila energija in brezobzirnost protivnika. Precejšnjo število novih, delavnih močij postavili so liberalni Nemci na bojišče; vsaj s prva moramo pripravljeni biti na ostre napade, katerim nasproti bi nesmisel bila, cepiti svoje sile. Tedaj na stran z vsemi sepa-

Listek.

Janezek, kateri ni hotel umreti.

(Kapff-Essenther. — a)

Mali Janezek je prav dobro opazil, da se nekaj posebnega godi v hiši. Šepetali so, jokali in hodili po prstih. — Mala sestra je bolna in otroci ne smejo blizu, drugače bodo tudi oboleli. — Mali bratec se je kaj malo brigal za vse te stvari, marveč igral kakor po navadi s sosedomi otroci. — Se vé da, Pavl tudi še ni bil pet let star — on pa, Janezek, uže šest. — Njemu je kaj posebno težilo srce. Sredi igre se je vselej domislil, da Anica ne hodi kakor navadno okolo in ne skače. Tedaj mu je bilo zeló tesno pri srci, in splazil se je k vratom, za katerimi je ležala bolna sestra. Odpodili so ga od tod — babica, oče, posli — matere ni bilo videti — a vselej se je vrnil ter stal z velikimi, vprašajočimi, boječimi očmi pri zaprtih vratih.

Nekega dné je bilo uže kaj posebnega — nihče se ni brigal za oba dečka. Kuharica postavila je kar pred nja zajutrek ter zapovedala, da morata biti „tiho, prav tiho.“ — Ko se je Janezek zopet okolo vrat plazil, niso ga odpodili. — Poslušno, kakeršen je bil, gledal je vprašajoče hišino, katera je pometala vežo. Ko mu tudi ta ni branila, odprl je tiho ter splazil svoje telo skozi vrata. Soba je bila temno pregrnjena. Na sredi stala je ozka, temna omara na dveh stoleh, in v njej ležala je mala Ana ter spala in se ni gani. — Oblečena je bila v belo obleko, katere poprej ni imela in katera je bila posuta z belimi in rudečimi vrtnicami. Obrazek bil je ves rumen in otrpel, in jedno oko, katero je bilo nekoliko odprto, bilo je kakor ostekleno. Glavico dičil je venec od vrtniških popkov; pokrov omare ležal je poleg in zraven je stala svetilnica. Mati sedela je na divanu ter srpo z objokanimi očmi, kakeršnih Janezek nikdar ni videl pri njej, zrla na spečo Anico. — Janezek ni mogel dihati, stal je tu kar z odprtimi usti, polastila pa se ga je tuja, ne-

poznana bojazen. — Babica, otirajoča si s predpasnikom oči, prišla je za roko ter dejala: „Glej, Janezek, naša Anica je umrla.“ Janezek je uže čul, da ljudje umirajo in da jih potem v taki temni omari odpeljejo; a predstavljati si ni mogel prav vse to.

„Ali se ne bode več zbudila, babica?“ vprašal je boječe.

„Nikdar več“, dejala je žalostno babica.

„Zakaj pa ne, babica?“

„Umrli se ne zbudijo več.“

„Zakaj, babica, ali je mari umrla?“

„Vsi umrjé, vsi, le jedni prej in drugi pozneje.“

„Jaz tudi, babica?“ — kričal je Janezek boječe v tihi mrtvaški sobi.

Stara žena je bila zeló ginjena: „Za to je še dosti časa, dečko moj. Pojdi k materi in lepo jo poljubi.“ Janezek je slušal kakor vselej, a brez notranjega navdušenja in udeležbe, kajti vse te grozne in čudovite novice so ga po polnem prevzele.

ratističnimi veleitetami, proč z ono malostno kramarsko politiko, katera se povzdigniti ne more do vzvišenega gledišča ter obtiči na peščenem prodovji lokalnih interesov! Jeklena disciplina na desnici začela se je rušiti, ko se je del nemških konservativcev pod Liechtensteinovim vodstvom odcepil od svojih prijateljev v Hohenwartovem klubu. Ali ne bode mogoče zopet zjediniti središče v en sam klub, kateremu bode voditelj izborni zastopnik ljubljanskega mesta? Združimo i mi bojne čete naših borilcev, tesno se oklenimo svojih načel, trdna zaslonba bodimo Taaffejevemu ministertvu, prizadevajmo se, da program njegov kri in meso postane v avstrijski državi — potem smemo hladnokrvno pričakovati one sklepe, kateri se bodo sklenili na dan 21. junija pri levičarskem shodu na Dunaji!

Rusk glas o Gladstonu.

P. C. — Iz Petrograda se poroča: Težko da bi bilo katero poročilo tukaj vzbudilo toliko iznenadenje, kakor ono o glasovanju v angleškem parlamentu, s katerim se je Gladstonov kabinet potisnil v manjšino, ker je ta dogodek, o čegar veliki važnosti je tu vsakdo prepričan, ravno v onem trenutku nastopil, ko se je pričelo splošno pomirjenje duhov. Kdo bi bil mogel pač videti nova zamotanja, ko je je v tukajšnjih krogih zatrjevalo pomirjenje, ko večina ruskih listov ni več dvojila ob ugodnem izidu angleško-ruskim dogovorom, da-si so izražali obžalovanje o počasnem napredovanju; ko so celó pristaši vojnega gibanja izgubili nadejo, da se njihove namere uresničijo. Ruski merodajni krogi so se že pripravljali, da bodo na dopustu uživali dobrote miru, in istotako se je mislilo o položaju v Londonu.

Jasno je, da je moralo ob teh odnošajih nastati veliko iznenadenje, ko se je nakrat podrla vsa nadeja do miru. Vender se nihče ni varal o pomenu glasovanja v angleški dolenji zbornici, nihče ni bil takó naiven, da bi bil nagibe angleške opozicije iskal samo v nasprotovanju proti finančnim predlogom vlade. Vsakemu je bilo jasno, da je bil Gladstone osebno iz tega vzroka hudo napadan, ker je Angleška razjarjena o njegovi politiki, katera je državi nekaj let sim prinašala samo poraze in ponižanja. Nevažno povišanje nekaterih davkov ni bilo vzrok, da se je z glasovanjem dné 8. junija obsodilo Gladstonovo ministertvo, marveč žalostni rezultati egiptovskega podjetja, pád Kartuma, nevspešna operacija v Sudanu, neslavna uloga, katero je igrala Anglija Rusiji nasproti v osrednje-azijskem vprašanju, kabinetova politika nasproti Nemčiji, irska politika pokopali so kabinet.

Najbolj čudno pri tem pa je, da se Rusi, kateri so dobivali dobiček iz nesrečne Gladstonove politike, o njegovem padu ne žalostijo. To se more razlagati iz tega, da dozdanji angleški pre-

mier v raznih nasprotujočih si fazah svojega delovanja ni nikdar nastopil kot očiten sovražnik ali odkritosrčen prijatelj, da se je danes z jedno stranko sprl, drugi dan se jej zopet uklanjal in sam provzročil konflikte, katere je potem na škodo dežele poravnal.

Ker ležijo pravi vzroki pada Gladstonovega kabineta gotovo v afganskem zamotanju in v mallem zaupanju, katero je stavil angleški narod v trdnost in ugodnost nameravanega angleško-ruskega sporazumljenja, se more pričakovati, da bode novi kabinet skušal z odločnejšo politiko zopet si pridobiti izgubljena tla. To bi Rusije nikakor neprijetno ne dirnilo; da-si bi morda izgubila mnogi dobiček, katerega je dobila iz angleškega obotavljanja, bi se vender morda uravnala zdaj korenito afganska zadeva.

Celó z ozirom na eventualiteto, da se ne doseže sporazumljenje, se javno mnenje v Rusiji nikakor ni spremenilo in še vedno vlada mnenje, da bi bilo bolje, če bi se danes ali jutri pokazala vojska neizogibljiva, v tem ugodnem trenutku vjevat se, kakor v bodočem času, ko bode morda Anglija zopet zaveznike v Evropi dobila ter se v Afganistanu ukoreninila. Ruska vlada ne bode spremenila svojega mirnega mišljenja, dokler se bode to zlagalo z njenimi interesi. Petrograjski kabinet je po polnem pri volji, nadaljevati dogovore, naj bode v Londonu kateri si koli kabinet, se vé da, če ta ne zapusti prej postavljene podlage: Spoštovanje narodne časti in bistvenih interesov Rusije.

Kulturni napredek Rusije.

Rusija naredila je v slednjih tednih velik kulturni napredek, katerega pa je inozemstvo skoro popolnem prezrlo. Res, da car ni še dal svojim Rusom ustave, res, da se v nekaterih ruskih provincijah grdo zanemarjena narodna omika ni povzdignila, vender je bil zeló važen napredek, katerega je napravila ruska kultura.

Ta napredek leži osebno na gospodarstvenem polju, in sicer na oživljajočih faktorjih: trgovini in prometu, in obstoji v otvorenji velikega morskega prekopa, kateri veže izliv Neve s pristaniščem v Kronstadtu ter rusko glavno in ob enem kupčijsko mesto povzdiguje v pomorsko mesto. Kdor le količkaj razume, kakega pomena je promet za trgovino in obrtništvo in ob enem premisli, da se je najvažnejše rusko mesto, glavno in stolno mesto Petrograd, središče oblastnij in zbirališče ruske duševne moči in kulture približalo valovom svetovnega morja, ta bode tudi mogel razumeti, kak pomen ima ta veliki morski prekop za rusko kulturo ter ob jedno živo priča o ruski moči. Res, da je novi prekop pristopen samo trgovinskim ladijam in le malim vojnim vozilom, vender je uže s tem bodočnost Petrograda bistveno določena. Zdaj je Petrograd v istini „evropsko okno“, ka-

tero je hotel napraviti Peter Vélíki za Ruse. Trgovina v Petrogradu se bode nedvojbeno znatno povzdignila, in tudi Kronstadt bode, kot ugodno ležeče usidrališče, v trgovinskem oziru težko kaj izgubil, v stratezičnem oziru pa bode le pridobil. Ob tej priliki bilo bi morda umestno spregovoriti nekoliko o početki in razvoji Petrograda. Početkom 18. stoletja še ni bilo nobenega sledu o Petrogradu, niti vás ni bila. V letu 1713. sezidal ga je po polnem na novo Peter Vélíki in to mesto šteló je po prvih letih sezidanja blizu 10 000 prebivalcev. Komaj 47 let pozneje, v letu 1800, imel je Petrograd uže nad 200 000 stanovnikov in leta 1850. celó pol milijona. Pozneje je pač prebivalstvo v Petrogradu bolj polagoma naraščalo in ni šteló nikdar čez 700 000 duš. Gotovo pa je, da bode zdanje razširjenje in povišanje Petrograda v pomorsko mesto tudi prebivalstvo pomnožilo. To je tem bolj pričakovati, ker leži Petrograd v precéj odleženem kotu Rusije. Po gori omenjenem morskem prekopu pa se je Petrograd takorekóč vsej zapadno-evropski kulturi približal.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Po izvolitvi naučnega ministra barona Conrad državnim poslancem za radoviške kmetske občine so — razen ministerskega predsednika, kateri je član gospodske zbornice, in deželno-brambenega ministra — so vsi članovi kabineta ob jednom državni poslanci. Izvoljeni so bili namreč: finančni minister dr. vitez Dunajevski v mestnem volilnem okraji Biala, poljedelski minister grof Falkenhayn v górenjeavstrijskem veleposestvu, naučni minister baron Conrad-Eybesfeld v radoviških kmetskih občinah, trgovinski minister baron Pino v celovških kmetskih občinah, vodja pravosodnega ministertva dr. baron Pražák v boskoviških kmetskih občinah in dr. baron Ziemiakowski v kmetskem volilnem okraji Biala.

Izgrede delavcev v Brnu skušajo glasila opozicije uporabljati za svoje namene. V tem ko manjšeterska stranka skuša za izgrede zapeljanih delavcev napraviti odgovorno socijalno zakonodavstvo, drzne se glasilo Zjedinjene levice ne le resnici nesramno biti v obraz ter tedencijozno opisavati dogodke, marveč te izgrede hoče pripisavati narodnostnemu prepiru. Nesramno si drzne trditi, da so ti izgredi delo česke stranke, katera se je hotela maščevati nad nemškimi tovarnarji. Med upornimi delavci po so Čehi in Nemci, to dobro vé glasilo Zjedinjene levice, a to hoče prikriti ter se le ravna po izreku *Calumniare audacter*. . . Sicer pa, kdor razmere med delavci v Brnu le količkaj pozna, vé, da so tamošnji delavci zeló okuženi po socijaldemokratskem mišljenju ter se sila malo brigajo za narodnostno gibanje. To je delo socijaldemokratov, kateri so le čakali

Ko je svojo mater poljubil, potegnila ga je nasé s krčevito divjostjo, katera je bila sicer nežni ženi tuja. To napravilo je Janezka po polnem zmešanega. Oklenil se je matere ter grozno pričel jadikovati, da se je razlegalo po vsej hiši.

Naslednji dan pripeljal se je črn voz, kateri je imel zadaj skrinjo. V to položili so krsto male Ane. Oče, babica, tete so se vseli gori in se odpeljali.

Oba mala dečka ostala sta pri materi.

„Kam se pelje pač Anica?“ vprašal je Janezek, kateri je bil vedno zamišljen.

„V cerkev,“ dejala je mati, „in tam pride v nebesa in bode lep angelj.“

To se je kaj tolažljivo glasilo.

A Bog si vedi, od kod je prišlo nezaupanje v Janezekovo malo dušo. In ko je kuharica njemu in Pavlu dajala večerjo v drugi sobi, vprašal je tudi hišino: „Kam so peljali Anico?“

In deklica je odgovorila: „Na pokopališče, da jo zagrebejo.“

„A če se Anica vender še zbudi?“ zavpil je prestrašen Janezek.

„Neumno dete, mrtvi se nikdar več ne zbudijo.“

„Pavel, le pomisli,“ dejal je skrbljivo Janezek, „ti in jaz, midva morava tudi umreti in naji potem zakopljejo.“

Pavlu je šlo to malo do srca. — Veselo drobil je žemljo v kavo ter odgovoril, poprimši spomin: „Sosedov Miha je tudi umrl.“

Pri večerji je pričel Janezek hudo jokati ter ni hotel dalje jesti. — Na vsa vprašanja in prigovarjanja dal ni krotki, poslušni otrok nobenega odgovora, marveč še huje je ječal. Spravili so ga v posteljo. — Ko je odmolil svojo večerno molitev, dostavil je prav tiho: „In, ljubi Bog — prosim te lepo — jaz rajši ne bi umrl!“

Naslednje dneve govorilo se je še mnogo o mali Anici in kako to sredstvo ni pomagalo in kako bi bilo morda ono bolje storilo; in naposled se nič več ni govorilo o tem. — Janezek je zopet igral s sosedovimi otroci. Vender mu je prišla večkrat v spomin mala Ana, in mislil si je: „Zagreble so jo v zemljo, in če bi se kedaj vender zbudila,“ potem ni imel več veselja do igre.

Nekoč vzela je babica otroke s seboj na pokopališče. Janezek še ni bil nikdar tam, a zeleno obsenčeni vrt zunaj pred mestom z visokimi križi mu je dopadel. Vender ko je babica dejala, da pod tem gričem spi mrtvec, tedaj je Janezek zopet utihnil. — Saj je bilo tudi mnogo misliti: Toliko mrtvih, kateri tukaj pod cveticami spijo in se nikdar več ne zbudijo. Tudi tako tiho je tukaj! — Ali se nič ne ganejo? Ali nič ne slišijo, da hodimo tukaj? Ali nič ne opazijo lepih cvetic?

Hotel je vprašati babico, a premislil si je še — saj mu pač ne dadó pravega odgovora. Ostal je nem in hodil je tiho in z velikimi boječimi očmi med grobovi, v tem ko sta Pavel in sosedov Miroslav okolo skakala in igrala. — Prišli so tudi na grob, kjer je ležala Anica pri svojem dedu. — Kje je pač prav za prav sestra? mislil si je Janezek. Tu v zemlji ali gori v nebesih? — Ozrl se je gori, višnjevo nebo krožilo se je visoko, neizmerno daleč. Kako visoko so pač uže beli oblaki in nebesa so še višje. Predaleč je, mislil si je Janezek. Ana v resnici leži tu pod zeleno rušo.

(Dalje prihodnjic.)

ugodne prilike, da prično rovarsko svoje delovanje. — Še vedno se ni doseglo med delavci in tovarnarji sporazumljenje. Izgredi se ponavljajo, vendar nimajo resnega značaja.

Tuje dežele.

V prihodnji seji nemškega zveznega sveta vršilo se bode posvetovanje o pruskem predlogu gledé brunsviškega prestolonasledstva. Posvetovanje justičnega odseka o tej zadevi prične se najbrže danes.

Gledé afganske zadeve poroča „Standard“ takó-le: Diference med strankami so se polagoma reducirale na tri točke — namreč na dogodek pri Penždu, na posest Meručaka in soteske Zulfikar. Gledé prve se je določilo, da se prepusti danskemu kralju v razsodbo. Gledé Meručaka se je Rusija izrekla zadovoljno, naj ostane pri Afganistanu. Torej ostane še Zulfikar, in o tej točki izrekli so se merodajni krogi, da se bode lahko doseglo sporazumljenje. Gledé tega slednjega pa je Anglija predlagala, naj se prepusti komisiji, da določi mejo z ozirom na varnost ruskih zvez — soteska ostane afganska — Rusija pa je svojo varnost zahtevala kot *conditio sine qua non*. Ta diferenca sicer ni ravno posebne važnosti, vendar se morda ob nastopu novega angleškega ministerstva ne bode tako lahko odpravila.

Razne vesti.

— (Tiger ušel.) Iz Prage dohaja brzobjavno poročilo, da je ušel iz menažerije v gozdu pri Rumburgu tiger iz kletke. Ko so se namreč kletke snažile, skočil je z jednim skokom skozi odprta vrata na prosto ter se je skrtil v zitu na bližnem polji. Nek delavec je bil tako predrzen, da se je podal oborožen s samim kladivom v roki med zito, da bi žival pregnal. Razdraženi tiger skočil je rujove nanj ter mu je neusmišljeno razmesaril desno stegno. Zverina zbežala je na to na cesto, kjer so jo čakali nekateri oboroženi ljudje. Nek gostilničar vstrelil jo je v odprt gobec dvakrat in nek žandarm sprožil ji je puško med pleča. Konečno prebodel jo je tudi nek finančni nadzornik z bajonetom. Lastnik menažerije ceni škodo, ki jo s tem utrpí, na 4000 mark. Čuvaj, ki je bil toli nepazljiv, da je žival spustil, izginil je.

— (Koliko je časih poljubek vreden.) Če človek v obilosti živi, dovoli si lahko tudi jednako zabavo, kakor je to storil pred nedolгим jeden ptujcev v Karlovih Varih. V nekem hotelu sedelo je pri mizi več gostov, med njimi tudi grof S., in so govorili o precej kočljivem vprašanji, o poljubu namreč. Njim nasproti pri mizi sedela je krasna blondina baronica B. Pred vsem hoteli so dognati, koliko je jeden poljub vreden. — „Jaz bi dal 100 goldinarjev zanj“, oglasi se grof Z. — „A, kaj je 100 goldinarjev! Poljub je, ako so okoliščine po tem, tudi 500 goldinarjev vreden“, oglasi se drugi gost. — „In jaz dal bi za jeden sam poljubek nebeško kraljestvo“, vsklikne navdušeno slikar F. „Kaj mislite vi, milostiva?“ vpraša lepo baronico. — Ta zmajé smehlja se z rumenolaso glavico in reče nagajivo: „Jaz menim da bi 1000 goldinarjev za jeden poljubek ne bilo preveč!“ — Grof S. skoči bliskoma po konci in prime krasno baronico za besedo, rekoč: „Mi daste za 1000 goldinarjev jeden poljubek?“ — „Z veseljem“, reče mlada baronica, po kratkem premisleku, „če se denar petem izroči v kak dobrodelen namen.“ Grof stopi bližje — in na to začuje se tisti prijetni glas, ki se vzbudi, ako se ustna dotaknejo usten. Cena poljuba izročila se je par ur pozneje odboru nekega dobrodelnega podjetja.

Domače stvari.

— (Najvišji dar.) Nj. veličanstvo pre-svitli cesar blagovolil je po požaru poškodovanim prebivalcem kraja Podpeč dati podporo 500 goldinarjev iz Najvišje zasebne blagajnice.

— (Včerajšnji „Slovenski Narod“) skuša odgovoriti na naš poziv, da naj nam s fakti dokaže, kar nam predbaciva, kdaj namreč in kako je naš list psoval slovenske narodnjake, kdaj je zabavljaj na na-

rodno večino, in kje se nahajajo 3neresnice v našem listu. Kar se prvega vprašanja tiče, podpira „Sl. N.“ svojo trditev s tem, da kaže na dr. Zarnika, dr. Tavčarja in Ivana Hribarja, ki so se baje v „Ljublj. Listu“ „na najpodlejši način napadali in psovali“. Na to odgovarjamo mi: da bi bili katero teh oseb psovali, se ne spominamo. Dotičnih psov „Slov. Narod“ sam navesti ne vé. Ko bi mu te znane bile, uporabil bi jih bil gotovo uže tedaj, ko so se te reči obravnavale pred sodnijo, katero sta gg. dr. Tavčar in Hribar klicala na pomoč, a ne mi. Kar se posebej g. dr. Zarnika tiče, baje se nismo od tistega časa, ko je izginil s političnega pozorišča, nič več z njim. Sicer pa nam je gosp. dr. Zarnik, kar bodi mimogredé povedano, še vedno mnogo ljubši, kot marsikateri drugi, ki hoče tudi biti narodnjak. Z ozirom na narodnjaka gospoda dr. Tavčarja in Ivana Hribarja hočemo le konstatovati, da sta z načinom, s kojim sta skušala in tudi še zdaj skušata svoje narodnjaštvo kazati, slovenskemu ljudstvu le škodovala, nikakor pa ne koristila.

Tudi o napadih na velezaslužne narodnjake in profesorje v Trstu in Gorici nam ni nič znanega. Da se je njega dni polemizovalo z nekom, kojega ime nam niti znano ni bilo, in ga vsled tega tudi imenovati nismo mogli, se nam ne more šteti v greh. Zavračati napade je pač vsakemu dovoljeno. Kakega drugega narodnjaka, kojega bi bili psovali, nam „Slov. Narod“ ni imenoval, ostal nam je tedaj dolžan odgovora na to vprašanje. Napadali tudi mestnega zbora ljubljanskega nismo nikoli. Ako se nam je sem in tja potrebno zdelo kritikovati njegovo postopanje, ali kak sklep njegov, bila je to naša dolžnost, in v svesti smo si, da spolnujé to svojo dolžnost nismo nikdar prekoračili mej dostojnega in dopuščenege. Če je „Narodu“ mogoče, pokazati nam, kje in kedaj se je to zgodilo, naj to stori.

Gledé drugega vprašanja, kdaj je naš list zabavljaj na narodno večino, kaže „Slov. Narod“ na to, kakó da je „Ljubljanski List“ govoril o izvrševalnem odboru národnih poslancev, ki reprezentuje národno večino. Kolikor se spominamo, govorili smo o izvrševalnem odboru v našem listu le jedenkrat, in sicer s sledečimi besedami: „Mi nismo pregledovali pisem, iz katerih izvira centralnega volilnega odbora oblast, mi priznavamo to oblast; a tega ne moremo prezirati, da imajo tudi volilci svoje pravice, ki izvirajo iz postave, in nam je jasno, da nad centralnim volilnim odborom stojé volilci sami!“ — Kakó so mogli gospodje v „Národní Tiskarni“ videti v teh besedah zabavljaje, nam je nedoumno. A pogledjmo, kakó laskavo izjavo o „centralnem volilnem oboru“ je „Sl. Narod“ sam sprejel v svoje predale. V štev. 114 „Sl. Naroda“ nahaja se volilni oklic g. dr. Hinka Dolenca, v kojem citamo sledeče stavke: „To so jasne moje besede do Vas volilci, katerim dostavljam še to, da volilnega oklica gospodov, ki sami sebe „centralni volilni odbor“ imenujejo, ne priznavam nikakor za takega, ker se centralni volilni odbor letos ni sešel in ker je izvrševalni odbor samovlastno in brez mandata postopal, ko se je za takega proglasil.“ Tu velja pač pred vsem klicati „mea culpa“, predno se drugim kaj očita.

Na tretje vprašanje, kdaj so se nahajale v našem listu 3neresnice, odgovarja „Slov. Narod“ s tem, da kaže na naša poročila o „Sokolskih“ izgredih in na „lažnjivi obrekovalni napad“, kakor se on izraža, na upravni odbor „Národne Tiskarne“, kakor bi slednji bil falzifikoval račune. Kar se tiče „Sokolove affaire“, sklicujemo se le na vspeh, katerega je imela tožba pri okrajni in deželni sodniji zaradi popravka o naših poročilih. Znano je, da naš list dotičnega popravka sprejeti ni bil prisiljen. Gledé drugega očitania naglašamo, da nismo upravnega odbora „Národne Tiskarne“ nikdar dolžili falzifikovanja. Sploh pa je bil dotični spis prišel v naš list brez vednosti tedanjega njegovega odgovornega urednika.

„Narod“ nam tedaj nikakor dokazal ni, kar dokazati smo ga bili pozvali, in mi ostanemo tedaj pri tem, kar smo mu zadnjič rekli.

— („Vaterlandov“ ljubljanski dopisovalec) se huduje nad včerajšnjo „Laibacher Zeitung“, ki mu je na njegov zlobni članek v „Vaterlandu“ povedala, kar mu gré. Naj le rajši trka na svoje prsi in naj se rajši huduje nad samim seboj, kajti njegovo

vedenje ni bilo moško. Združil se je, ne gledé na drugo, zoper vlado z „Laibacher Wochenblattem“, kojega besede je prepisal, priklanjaje se njegovi modrosti. Da je to storil on, to ga dovelj znači. Pa naj le nikar ne vpleta v našo polemiko z njim sveto cerkev, ki stoji veličastno nad političnimi strankami in njihovimi prepri, katero mi spoštujemo tako dobro, če ne bolj, kakor on, in katera gotovo nima ničesar opraviti z njegovimi časnikarskimi pisarijami. Sicer bi radi dali temu gospodu dober svet, naj se nekoliko pomiri, naj se, ker hoče biti vladen mož, vendar ne zaganja zoper vlado, ki mu še nikoli ni storila nič žalega.

— („Vaterlandov“ ljubljanski dopisovalec) je tudi skrbel za to, da se je v tem časniku, kakor v „Slovenču“, priobčila od besede do besede izjava, s katero se je gosp. grof Margheri zahvalil svojim volilcem. Zakaj to? bode marsikateri prašal. Kaj more to zanimati veliki svet? To uže dobro vé omenjeni dopisovalec. Grof Margherijeva zahvala ima namreč v sebi, kakor je znano našim čitateljem, napad na kranjsko deželno vlado. Kaj tacega mora — si misli „Vaterlandov“ poročevalec — vendar zanimati še koga drugega in ne samo čitateljev „Slovenčevih“, in „Vaterlandu“ je bilo urno postreženo. To zopet znači vladnega moža, „Vaterlandovega“ dopisovalca.

— (V nemško ljudsko šolo v Ljubljani) oglasilo se je 55 otrok, in sicer 33 dečkov in 22 deklic. Šola otvori se z bodočim šolskim letom.

— (Umrli) je gosp. Fran Urajnar, umirovljeni duhovnik v Vavtovski, dné 2. t. m.

— (Na mariborskem gimnaziji) prično se zrelostni izpiti dné 2. julija.

— (Utonil.) Iz Kranjske Gore piše se nam: Dnó 15. t. m. šel se je delavec Primož Kopavnik pri prvem belopeškem jezeru kopat. Skočil je v vodo rekoč, da mora jezero preplavati. Komaj pa je plaval kakih 30 korakov opešal je in izginil v globočini. Drugi dan še le potegnili so ga iz vode.

— (Drzni tatovi.) Včeraj po noči prišlo je v kavarno Mariacher na Dunajski cesti več znanih mestnih postopačev; zahtevali so čaj. Ko je odšel kavarnar v kuhinjo pripravljat čaj, ukrali so lopovi iz miznice 7 do 8 gld. drobiža. Mariacher vrnivši se zapazil je takoj tatvino; zaprl je naglo vsa vrata ter zlezel skozi okno svojega pritličnega stanovanja, da pokliče policijo na pomoč, katero je tudi kmalu dobil. Med tem pa je taista tolpa udrla vrata ter prišla na prosto, vendar se je policiji posrečilo ujeti tatove. Jeden lopov je bil celó takó drzen, da se je postavil redarju v bran ter ga lahko ranil na glavi. Lopove izročili so sodniji.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Madrid, 20. junija. Ko se je uradno naznailo, da se je unela kolera, vršili so se burni nastopi ljudstva. Obile zbrane tolpe ljudstva so kričale, sikale ter razobesile črne zastave; razjarjeno ljudstvo je napalo žandarje s kamenjem. Kralj hoče se podati na potovanje v Murcijo, ministri mu odsvetujejo.

Berolin, 19. junija. Cesar odpotuje v nedelja v Ems.

Rim, 19. junija. Kralj sprejel je Minghettija, Cairolija, Nicotero in Farinija ter se z njimi posvetoval o položaji.

London, 19. junija. Nastop novega kabineta se bode morda nekoliko zakasnil, ker je Gladstone in njegovi drugovi sicer obljubil splošno podporo, a se ni hotel zavezati po želji konservativcev. Salisbury in Gladstone podala sta se baje h kraljici v Windsor. Kakor poroča „Standard“, Salisbury ne bode prevzel vlade, če mu liberalci ne obljubijo podpore. — Državni tajnik za Irsko še ni imenovan.

London, 19. junija. Górenja zbornica kakor tudi dolenja sta se na predlog Salisburyjev in Gladstonov preložili do torka, ker Salisbury še ni mogel dati pojasnil in se dogovori z liberalci nadaljujejo.

London, 19. junija. Pri nesreči v rovišči v Cliftonhallu se je ponesrečilo 170 rudarjev.

